

14 augustus 2022 (20ste zondag door het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Ik weet dat u het reeds warm heeft gehad de voorbije dagen, maar toch zou ik het met u vandaag willen hebben over vuur. Tussen een miljoen en een half miljoen jaar geleden leerden de voorlopers van de mens het vuur te beheersen. Het moet een wonderlijke gebeurtenis zijn geweest. Zo wonderlijk, dat in latere beschavingen ‘vuurmythes’ ontstonden, die een verklaring boden van hoe de mens eraan was geraakt. De Grieken geloofden dat het vuur eerst enkel bij de goden bestond, en dat het slechts tot bij de mens was geraakt door de sluwe held Prometheus, die het in een holle venkelstengel uit de goddelijke verblijfplaats had gesmokkeld. Vuur is iets wonderlijks, iets goddelijks; tegelijk iets dagelijks, dat de mens kan benutten voor allerlei toepassingen. Aan vuur kunnen wij ons warmen, we kunnen er voedsel op bereiden en water mee aan de kook brengen, we kunnen er voorwerpen mee maken. Maar vuur heeft ook steeds zijn vernietigende potentieel behouden. Wanneer het aan de controle van de mens ontsnapt, of wanneer de mens het voor slechte doeleinden benut, kan het een ware ravage aanrichten.

Jesus zegt: “Vuur ben ik op aarde komen brengen, en hoe verlang ik ernaar dat het reeds oplaait!” Zoals het vuur dat wij allen kennen heeft ook het vuur van Jesus twee kanten. Enerzijds is het creatief en opbouwend. In deze zin wordt het vuur van Jesus dikwijls gelijkgesteld

met de Heilige Geest, die op Pinksteren in vurige tongen neerdaalde over de apostelen. Het is een vuur dat de kerkgemeenschap opbouwt, van de eerste christenen tot op vandaag. Het is een vuur dat de apostelen het cenakel deed verlaten om de Blijde Boodschap te verkondigen aan de hele wereld, dat zovele missionarissen deed en nog doet vertrekken naar het buitenland, dat ons als gelovigen oproept om het Evangelie gestalte te geven in woord en daad, daar waar wij leven. Denk maar aan het devies van een van onze bekendste missionarissen, de jezuïet Constant Lievens die jarenlang in India werkzaam was: “Vier moet branden!”

Anderzijds heeft het vuur van Jezus ook een schroeiende, verbrandende kant. Zoals Jezus zelf zegt, is hij niet gekomen om vrede te brengen, als die vrede zou betekenen een behoud van het status-quo, met zijn gespeelde verdraagzaamheid en opgekropte agressie, een valse vrede dus. In de confrontatie met de Waarheid die Jezus zelf is, zal dit al vroeg of laat in de verbrandingsoven belanden. Maar Jezus' vuur vernietigt niet om te vernietigen, zoals mensen dit kunnen doen. Jezus wil het kwade van het goede scheiden, wil iets nieuw en zuiver creëren uit wat nog onzuiver was. Denk maar aan het Bijbelse beeld van het edelmetaal dat moet beproefd worden in het vuur (cf. Ps 66). Het zilver of goud moet gelouterd worden, gezuiverd van onzuivere elementen. Dit is eigenlijk een prachtige visie op wie de mens is: deze is ‘van goud’. Zoals we wel eens zeggen over iemand dat ie ‘een hart van goud’ heeft. Maar we weten goed dat we nog niet van vierentwintig karaat zijn, dat we nog verder moeten gezuiverd worden, en dat gebeurt door de ontmoeting met Jezus, in zijn sacramenten, in zijn Woord.

En die ontmoeting zal soms een confrontatie zijn. Een confrontatie met onze naasten – Jezus zegt: vader versus zoon, moeder versus dochter, schoonmoeder versus schoondochter – die zich soms luidop afvragen wat u op zondag in godsnaam nog in de kerk komt doen, of waarom u reserves heeft inzake bepaalde ethische vraagstukken. Maar ook de confrontatie in onszelf. De innerlijke strijd van geloof en vertrouwen tegen twijfel, moedeloosheid en wanhoop. Ons verlangen naar voornaamheid en kuisheid tegen onze drang om aan de ander onze eigen wil op te leggen. Twee tegen drie, en drie tegen twee... We zijn geen rechtlijnige wezens. De heilige Augustinus, die de meisjes graag zag, schrijft ergens: “Heer, laat me kuis worden, maar nu nog niet.” Het typeert de menselijke

natuur. Maar laat dat ons niet ontmoedigen. Met Gods hulp is er een langzame loutering mogelijk in het vuur van zijn liefde. Laten wij ons dan omsmeden door Gods liefde, tot een instrument van zijn liefde, een en al zelfgave, zoals Jezus in de eucharistie. Amen.